

Ти простягаєш небо - Джерело

Написав Людмила Нечик
Неділя, 20 березня 2011, 07:33

Ти простягаєш небо, як тканину,
Ти висипаєш зорі в вечори,
Ти розфарбовуєш, Господь, картину
Непорівнянної, величної краси.

Пануючи у Всесвіті великім,
Ти будиш квіти на землі,
Планети, творячи у висі,
Росою ходиш по траві...

Ти дивовижний, грандіозний,
Тобі подібного немає ...
Чому ж, Господь, світанням кожним
Ти землю променем проймаєш?

Твоє величчя вкрило небо,
Тобою сповнена земля.
Усе вродилося від Тебе,
А проблиск Твій - це є життя...

Щорання тихо Ти встаєш,
Вручаєш сонцю світло.
Який Ти був – Такий Ти є,
Тебе не змінить вічність.

Вдягаєш промені, як шати,
На крилах ходиш вітрових,
На водах ставлячи палати,
Той Самий будеш навіки.

Чи є для Тебе неможливе,
Могутній, праведний Господь,
Святий і грізний Боже сили,
Що ймення Твоє Саваот?

На землю глянеш – затремтить.
До гір торкнешся – задимляться,
Та серце Твоє так болить,
Коли людина відвернеться.

А хто то є ота людина?
І що в порівнянні з Тобою?
І звідки взялась в неї сила,
Щоб огорнуть Тебе журбою?

І що Ти в ній знайшов такого,

Ти простягаєш небо - Джерело

Написав Людмила Нечик
Неділя, 20 березня 2011, 07:33

Щоб опуститись їй до ніг?
Щоби віддати Сина Свого
На біль, образи і на сміх?...

А та людина - тільки порох
І тягне руки у крові...
Вона сказала, що Ти ворог,
І суд призначила Тобі!

Тобі! Величнішому Богу!
Тобі! Початку всіх віків!
Тобі призначила Голгофу,
А Ти... Вмираючи, любив...

Та смерть не втримала Тебе,
Безсилі були в неї руки.
І Ти воскрес, і Ти живеш
На віки вічні й вічні віки.

Незмінний Ти, Єдиний, Вічний,
Сидиш над кружалом землі.
Твої слова – вогонь відвічний,
Що струмом входять до душі.